

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΗΘΙΚΑΙ, συνταχθεῖσαι παρὰ Σπ. Σαμαρτσίδου τοῦ Ἱατροῦ. Τὰ ἄντικείμενα τοῦ βιβλίου τούτου δικαιολογοῦσι τὸ ὅποιον φέρεται ὄνομα, καὶ ὁ Συγγραφεὺς αὐτοῦ καταστένεται ἔτι μᾶλλον ἀξιέπαινος, διότι ἐδαπάνησε καὶ καιρὸν καὶ χρήματα εἰς τοιοῦτου πονήματος ἐκδόσιν. Μ' ὅλον ὅτι ἡ ἐποχή μας εἶναι βέβαια λαμπρότερα τῶν πρὸ αὐτῆς, μετὰ ἅκραν τῆς ψυχῆς μας θλίψιν ὁμῶς βλέπομεν ὅτι καὶ νέος ἄλλου εἴδους βιβλία δὲν τυπώνονται σπανιώτερον, καὶ δὲν ἀναγινώσκονται μετὰ πλειοτέραν δυσαρέσκειαν, (*disgusto*) παρ' ὅσα κυρίως στρέφονται εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἡθῶν μας· καὶ τὸ κακὸν κορυφοῦται ἐπὶ μᾶλλον ὅταν παρατηρῶμεν ὅτι (μετὰ τῆς κατηχήσεως) ἐλλείπει καὶ ἡ παράδοσις τακτικοῦ μαθήματος τῆς Ἠθικῆς εἰς τὰ πλειότερα Σχολεῖά μας, ὥς νὰ ἦτο μικροῦ λόγου ἀξία ἡ Ἠθική μας ἐκπαίδευσις. Ἐν τοσοῦτῳ ἡμεῖς ἐκπληροῦντες τὸ χρέος μας, συνιστῶμεν εἰς τὸ Δημόσιον τὸ καλὸν τοῦτο Σύγγραμμα, (ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὁποίου θέλει εἰσθαι χρησιμωτάτη εἰς τοὺς νέους μας), εὐχόμενοι συγχρόνως εἰς τὸν ἀξιότιμον Συγγραφέα αὐτοῦ καὶ ἄλλων τοιούτων πονημάτων τὴν ἐκδόσιν.

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Ποίημα μεταφρασθὲν ὑπὸ Ἰ. Ἰ. Σκυλίτση καὶ ἐκδοθὲν μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου.— Ἄν ἡ Ἑλλὰς καυχᾶται διὰ τοὺς Σούτσους, τοὺς Ῥαγκαβίδας καὶ ἄλλους ἐνδόξους νεωτέρους τῆς Ποιητῆς, καὶ ἡ Σμύρνη μας (ὁμολογοῦμεν εὐχαρίστως) μέλλει νὰ καυχηθῇ διὰ τὸν ἰδικόν της. Προικισμένος ὁ φιλόπονος οὗτος νέος μετὰ τῆς φύσεως τὰ δῶρα, ἔδειξε μὲν κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἀρκετὰ τεκμήρια τῆς εὐφυΐας του, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἀνεφάνη ἄξιος Μεταφραστῆς τοῦ συγχρόνου μας Ποιητοῦ Λαμαρτίνου. Διὸ προμαντεύοντες εἰς αὐτὸν τὰς δάφνας τοῦ Ἑλικῶνος, εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ αὐτοσχέδια αὐτοῦ Ποιήματα.— Ὅ, τι ὁμῶς εἰλικρινῶς ζητοῦμεν ἀπὸ αὐτοῦ

εἶναι νὰ δοθῇ, πλέον ὀλικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ποιητικῶν του δυνάμεων, καὶ, ἀποκλειστικῶς, ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ὑψηλῆς ταύτης τέχνης. Ὅσον ἡ φύσις ἐστάθη μεγαλόδωρος ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο εἰς τοὺς προγόνους μας, ἄλλο τόσον εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει πολλὰ φειδωλή, καὶ ὁ ἀξιοζήλευτος ἐκεῖνος θνητὸς ὅστις εὐτύχησε νὰ προικισθῇ μὲ τὰ ἰδιώματα αὐτῆς, δὲν ἀρκεῖ τὴν σήμερον, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ του ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, καὶ νὰ λάβῃ κλασικὴν φήμην, ν' ἀφεθῇ μόνον εἰς τὴν γόνιμον φαντασίαν του, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ λάβῃ βασιμωτέραν καὶ συστηματικωτέραν παιδείαν, καὶ νὰ προσδιορίσῃ ὡς χειραγωγὸν τῆς φαντασίας του, τὴν βαθυτάτην γνῶσιν τῆς γλώσσης τοῦ Ὁμήρου, καὶ τῶν ἄλλων ἐνδόξων ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ο ΕΡΝΕΣΤΗΣ ἦτοι ἡ διαστροφή τοῦ αἰῶνος Γουστάβου Δρουϊνώ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ν. Ι. Σαλτέλ. Ἡ μυθιστορία αὕτη εἶναι ἀστεία καὶ θελκτική, καὶ ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς ἐπέτυχεν ἱκανῶς τοῦ σκοποῦ του. Ἐκφραστικώτερον βέβαια δὲν ἠδύνατό τις νὰ παραστήσῃ τὴν διαστροφήν τοῦ αἰῶνός μας. Αἱ παγίδες τὰς ὁποίας ἡ Κακία στήνει κατὰ τῆς ἀρετῆς περιγράφονται εἰς αὐτὴν ἀξιολογώτατα! Χρηστοθήτης καὶ εὐανάγωγος ἀναγνώστης ἤθελε δικαίως μεμφθῆν ὅτι τὸ νὰ παρουσιάσῃ τις εἰς τοὺς νέους τοιαύτας σκηνὰς τείνει μᾶλλον νὰ τοὺς προσκαλῇ εἰς μίμησιν τῆς παρισταμένης κακοθείας παρὰ τῆς ἐπαινουμένης ἀρετῆς· ἀλλ' ἂν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κακία εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀνήχθῃ, ὥστε Πλίνσιοι μόνον εἶναι οἱ τὴν σήμερον εὐδοκίμοῦντες ἐν πᾶσιν, ἤθελε δικαιώσει βέβαια τὸν σκοπὸν τοῦ σοφοῦ Δρουϊνώ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Μεταφραστὴν τῆς μυθιστορίας ταύτης, μ' ὅλον ὅτι ὁ κύριος Σαλτέλης ἐγένεν ἀρκετὰ γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικόν μας κόσμον διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὴν ἱκανότητά του, ὀφείλομεν ὅμως εἰς αὐτὸν ἰδιαιτέραν χάριν ὅτι μᾶς ἐνέδυσσε μὲ Ἑλληνικὴν στολὴν τὸ νέον τοῦτο Πόνημα, καὶ τὸν προτρέπομεν νὰ μὴν ἀπαυδᾷ εἰς τοὺς ἐπαινετοὺς του ἀγῶνας.